De zegepraalende min ter bruiloft van den heer Joan Couck, en mejuffrouw Maria Provoost

in den echt vereenigt, binnen Amsterdam, den 21 van grasmaand, Ao. 1682.

bron

De zegepraalende min ter bruiloft van den heer Joan Couck, en mejuffrouw Maria Provoost. Albert Magnus, Amsterdam z.j. [1682]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_cou001couc01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

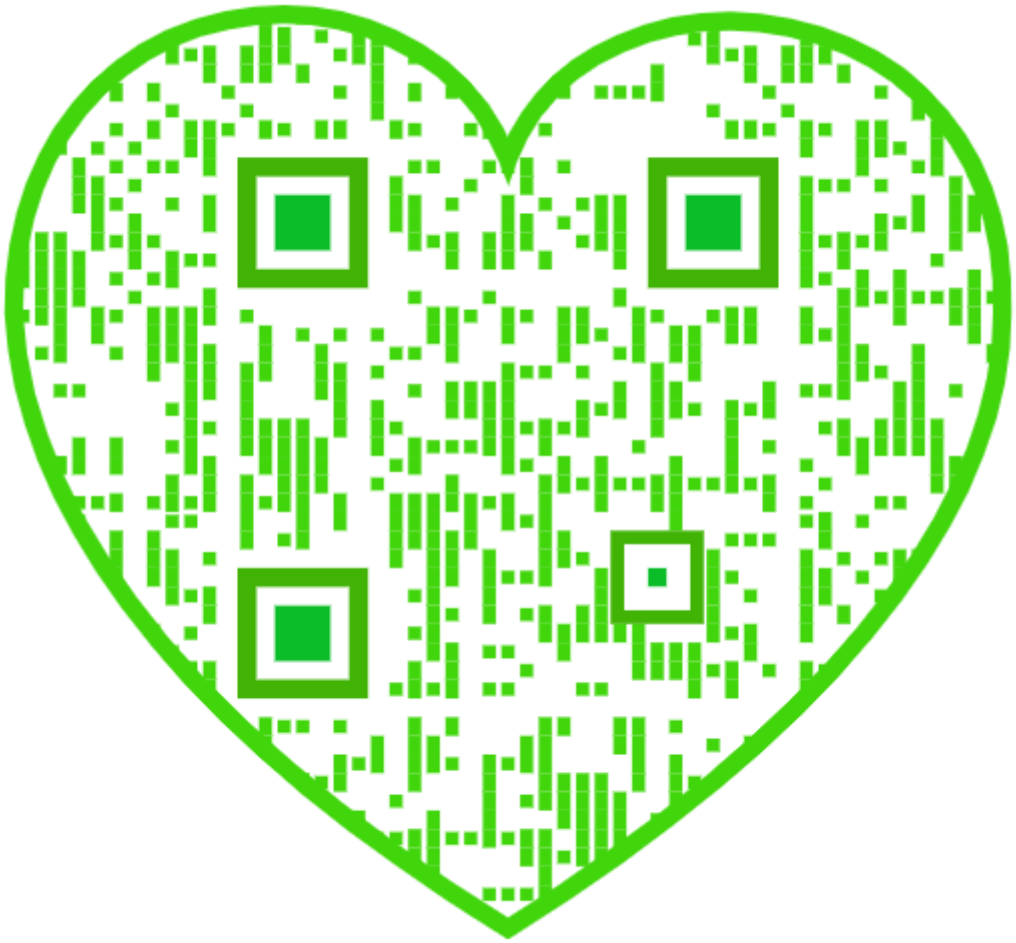

De zegepraalende min
Ter Bruiloft van den Heer Joan Couck, *En Mejuffrouw* Maria Provoost,
In den Echt Vereenigt, binnen Amsterdam, den 21 *van Grasmaand, Anno* 1682.

De min.

'T MOet alles wat'er leeft aan my zich overgeeven;
Vergeefs is 't wederstreeven;
De Bliksem van Jupijn is krachteloos voor my:
De woënde Mavors moet voor mijn gevreesde schichten,
Als zy hem treffen, zwichten,
Hoe vol van razerny.

Geen waterkolk, hoe diep, kan iemand voor my bergen:
My vlieden, is my tergen.
Geen duisternis, geen nacht
Benevelt mijn gezigt, mijn schitterende straalen,
Schoon die van Phebus daalen,
Staan steeds in volle kracht
Geen schoonheid, hoe zy ook mag weezen ingenomen
Met waan, en wufte droomen,
En slechte afkeerigheid,
Die zich niet endelijk moet laaten overwinnen
Van 't heuggelijke minnen,
Dat zo veel zoets bereid.
Maar wie zou 't zachte juk 't geen die my dienen draagen
Verveelen, of mishaagen:
O wat gevoelt een hert
Tot loon van zyn verdreit, zyn traanen, en zyn zuchten,
Al weelde, en al genugten,
Als 't my gëoffert werd.
Een hart dat liefdeloos, zyn jeugdelijke jaaren
Gerust laat heenen vaaren
Gevoelt nooit eenig zoet:
Gevoelig zyn geeft weelde, en voor mijn vlam bezwijken,
Zyn heerelijke blijken
Van een verlicht gemoed.

MARIA kan daar van getuigenisse geeven,
wijl, na lang tegen streeven
Zy endelijik bevond,
Dat liefde, hoe ramp hy haar ook scheen te weezen
Zoo zeer niet was te vreezen
Wijl hy meer heelt als wond.
Laat COUCK, laat ieder die in 't minnen is ervaaren,
Aan u oprecht verklaaren,
Hoe ik verliefde loon
Die, door een zuiv're vlam, in kuissche liefde blaaken,
Wat blijdschap zulke smaaken,
Hoe ik hun kloekheid kroon.
Gy Juffers, die noch blijft aan bloode schaamte hangen,
Daar ge u licht wenscht gevangen,
Ontsla u van dat juk:
Ziet BRUIDEGOM en BRUID, door 't wenschelijke paaren,
In 't bloyenst hunner jaaren,
Ten top van hun geluk.
Ziet, ziet uw tijdgenoot, de BRUID, van liefde dronken,
Haar BRUIDEGOM belonken
En oordeel van haar vreugd;
Ziet hoe daar tegen aan de BRUIGOM, in de Roozen
Die op haar kaaken bloozen,
Zyn brandend oog verheugd.

Nooit strengelde Olm om Eik zo heuggelijk, zo zwierig,
Noch Wijnrank ooit zo tierig
Om stok, of latten heen,
Als zy, wanneer zy door gelijke lust onsteeken,
Niet als door kusjes spreeken,
En smelten onder een.
Volg dan gewilliglijk, en wilt geen tijd verzuimen,
Want liefde heeft meëluimen,
En kan wel op zijn beurt,
Zich van gelede hoon, in rechte toorn ontsteeken,
Op 't allervinnigst wreeken,
Dat meenig heeft betreurt.
Maar gy, gelieven, gaat daar u de weeldens nooden,
't Word u door my geboden;
Kom, voeg u na de Koets,
Om in mijn lekkerny uw zielen te verzaden,
En heuggelijk te baaden
In eene Zee vol zoets.
Verwacht van 't gunstig lot vry dochteren, en zoonen,
Die uwe liefde kroonen,
En u tot vreugd, en troost
Verstrekken zullen. Wat al wenschelijke looten
Voorzie ik reeds gesprooten
Uit COUCK, en uit PROVOOST!

Vaar wel, vereenigt paar, en slijt gerust uw daagen,
Met onderling behaagen,
Steeds vry van huisverdriet;
Wy keeren weer te rug, o lukkigste aller menschen,
Terwijl dat gy uw wenschen,
En harten lust geniet.